

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17332/2024
26.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Десимир Драгојловић, адвокат у ..., против ББ и ВВ, обојица из ..., чији је заједнички пуномоћник Малина Ђокић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужиоца и тужених, као и допуни ревизије туженог ББ, из ..., изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 548/24 од 07.03.2024. године, у седници одржаној дана 26.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против преиначујућег дела правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 548/24 од 07.03.2024. године и одлуке о трошковима поступка.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 548/24 од 07.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ допуна ревизије туженог ББ, из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 548/24 од 07.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу, Судска јединица Бајина Башта I-17 П. 275/23 (П. 328/14) од 18.12.2023. године, ставом I изреке, обавезани су тужени ВВ и ББ, обојица из ..., да тужиоцу солидарно плате износ од 483.639,69 динара на име материјалне штете за отклањање последица неадекватног и нестручног рада туженог (као динарска противвредност износа од 4.100 еура), износ од 200.000,00 динара на име нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, износ од 100.000,00 динара на име претрпљеног страха и износ од 100.000,00 динара на име привременог умањења опште животне активности са затезном каматом од 18.12.2023. године као дана пресуђења до исплате. Ставом II изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 905.900,00 динара, са затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 548/24 од 07.03.2024. године, у ставу 1. изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена првостепена пресуда у делу става I изреке којим су обавезани тужени да тужиоцу солидарно плате износ од

435.275,72 динара на име материјалне штете за отклањање последица неадекватног и нестручног рада тужених и износ од 90.000,00 динара на име претрпљеног страха са законском затезном каматом од 18.12.2023. године, као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом 2. изреке преиначена је првостепена пресуда, у преосталом делу става I изреке и одбијен је тужбени захтева тужиоца у делу у којем је тражио да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно плате износ од 48.363,97 динара на име материјалне штете за отклањање последица неадекватног и нестручног рада туженог, износ од 10.000,00 динара на име претрпљеног страха, износ од 200.000,00 динара на име нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и износ од 100.000,00 динара на име привременог умањења животне активности са законском затезном каматом од 18.12.2023. године, као дана пресуђења па до исплате. Тужени су обавезани да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 471.379,10 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате, а тужилац је обавезан да туженима на име трошкова другостепеног поступка, као солидарним повериоцима исплати и износ од 20.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против преиначујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену и одлуке о трошковима поступка тужилац је изјавио дозвољену и благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су изјавили благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Допуну ревизије од 17.06.2024. године, изјавио је лично тужени ББ, из

Испитујући побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11... 10/23, у даљем тексту ЗПП) Врховни суд је одлучио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводи ревидента којим указује да је пресуда захваћена битном повредом из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, нису дозвољени, јер сходно одредби члана 407. ЗПП-а, наведена повреда није основ за изјављивање ревизије.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, тужени ББ, био је регистрован као предузетник, власник специјалистичке стоматолошке ординације „Др ББ“ из ..., а у којој је тужени ВВ, у периоду од 01.01.2011. године до 20.12.2013. године, био запослен. У периоду од октобра 2012. године закључно са фебруаром 2013. године, тужени ВВ и ББ, пружили су стоматолошке услуге тужиоцу уградње 4 имплантата. Имплантати су постављени у другој половини октобра 2012. године, у другој фази, а након два три месеца по постављању имплантата започета је израда протетике у ком периоду је тужилац био у Швајцарској, па су контактирали путем скајпа и није било никаквих проблема у вези извршене услуге. Крајем јануара 2013. године, кренули су

протетски радови, а пре извођења ових радова тужиоцу је предочено да треба да изврши контролни снимак. Међутим, он то није прихватио, јер није имао времена. Четири предња зуба су остала небрушена у доњој вилици, урађена су два моста са леве и десне стране, који су прекривали преостале зубе. Протетика је цементирана у ординацији у После тога, тужилац је добио инструкције о оралној хигијени, потребним контролама, сви радови су завршени у првој половини фебруара 2013. године. У мају 2013. године, тужилац се јавио и жалио се на извесне сметње, па га је тужени ВВ прегледао у Београду у ординацији свог пријатеља ГГ, где је скинут мост са леве стране у доњој вилици, урађен је рентгенски снимак, нису уочени никакви проблеми и мост је враћен. У лето 2013. године, тужилац се поново јавио и рекао да је био код доктора ДД. Тужилац се након контроле коју је извршио тужени ВВ у Београду и даље лоше осећао, стање је било све горе, па је помоћ потражио код доктора стоматолога ЂЂ, из ... који му је извадио имплантате, који су правили проблем и предузео све мере након чега се његово здравствено стање поправило. У децембру 28.12.2013. године, тужилац је са братом и супругом дошао код тужених, узео признаницу и рачун, тужиоцу је понуђено од стране тужених да му плате та два имплантата, односно да му врате новац за исте, што је одбио. На основу налаза и мишљења Комисије вештака Стоматолошког факултета, Универзитета у Београду, утврђено је да се код тужиоца у региону који одговара зубима 35 и 36 могу уочити 2 имплантата, да се имплант на позицији 35 скоро целим луменом налази у габариту доње вилице. Такође се уочавају радиолошки знаци перимплантитиса у мањој количини на импланту 35, а у већој око имплантата 36. Ова компликација у хирушкој процедури је прерасла у грешку, с обзиром да лекар није након жалбе пацијента приступио тродимензионалном снимању и самосталном утврђивању постојеће компликације. Утврђено је да су тужени при пружању стоматолошких услуга учинили пропусте у погледу вођења уредне медицинске документације, заказивања контролних прегледа након извршене интервенције, предузимања потребних дијагностичких мера по примедбама пацијената након предузетих интервенција, који су пропусти према налазу и мишљењу комисије вештака временом прерасли у лекарску грешку. Конкретна лекарска грешка огледа се у чињеници да у мају 2013. године, при прегледу тужиоца од стране туженог ВВ, по претходном пријављивању тегоба, ова компликација није уочена и то 3Д радиолошким прегледом, ни отклоњена. Економско-финансијским вештачењем утврђено је да је тужилац за пружену услугу до дана вештачења др ЂЂ платио 4.100,00 евра, што је на дан вештачења 16.04.2019. године по средњем курсу НБС од 117,9609 динара/1 еуро, износило 483.639,69 динара. Из налаза и мишљења вештака неуропсихијатра од 13.05.2022. године, утврђено да је тужилац доживео психичка трпљења и нелагодности током лечења и у вези са стоматолошким интервенцијама пруженим од стране тужених, које су варирале у интензитету током периода око годину дана и биле су средњег интензитета у укупном трајању од око 2 месеца и лаког интензитета у укупном трајању од 5 месеци. Тужилац није имао у конкретном случају непосредну животну угроженост, али је свакако осећао забринутост, што представља страх лакшег степена.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд усваја тужбени захтев, сматра да је одговорност туженог ББ, из ..., заснована на одредби члана 170. став 1. ЗОО у вези са чланом 171. став 1. ЗОО, док је конкретне стоматолошке услуге пружио запослени ВВ. Поступање тужених, противно је и одредби члана 25, 27, 28, 32, 36 став 3, 40 и 43. Закона о здравственој заштити, као и одредби члана 185. Закона о облигационим односима. Одлуку о висини досуђене материјалне штете, првостепени суд је донео

применом члана 200. ЗОО налазећи да тужилац није био дужан да трпи нити болове нити страх због привременог умањења животне активности због насталих компликација у лечењу, као и да тужилац није допринео насталој штети.

Другостепени суд, сагласан је са закључком првостепеног суда да постоји одговорност тужених за штету коју је тужилац претрпео због пропуста тужених у лечењу. Насупрот закључку првостепеног суда, другостепени суд сматра да постоји допринос тужиоца настанку штете која износи 10 % па је досуђени износ на име накнаде материјалне и нематеријалне штете умањен за 10 %. Такође, другостепени суд сматра да је првостепени суд погрешно применио материјално право из члана 200. ЗОО приликом одлучивања о основаности тужбеног захтева за накнаду нематеријалне штете по основу привременог умањења животне активности у износу од 100.000,00 динара и на име претрпљених физичких болова у износу од 200.000,00 динара и да се накнада по овим основима не може досудити тужиоцу с обзиром на интезитет претрпљеног бола и степен умањења животне активности.

Наводима ревизије тужиоца оспорава се закључак другостепеног суда у вези постојања доприноса тужиоца насталој штети која износи 10% истичући да је закључак погрешан и супротан чињеницама утврђеним у овој парници те налогу другостепеног суда датог у претходној укидајућој пресуди.

Оцењујући наводе ревизије тужиоца, Врховни суд налази да нису основани.

Наиме, из списка предмета произлази да је на рочишту одржаном дана 30.05.2022. године, саслушан члан комисије Стоматолошког факултета, професор доктор ЕЕ, који је у свом изјашњењу навео да проблеми који су настали са деснима могу бити последица каменца, меких наслага, неадекватне оралне хигијене, коју је констатовао доктор ЂЂ, те да из стоматолошког картона за тужиоца произлази да се исти није редовно појављивао на контролама, а посебно имајући у виду да је тужилац био дужан након уградње имплантата да са посебном пажњом води рачуна о оралној хигијени, па је правилан закључак другостепеног суда у погледу доприноса тужиоца насталој штети.

Поред тога, другостепени суд је правилно применио члан 200. ЗОО, имајући у виду да тужилац није трпео болове који би интезитетом и трајањем завређивали досуђивање правичне накнаде на име претрпљених болова, јер је у налазу и мишљењу комисије вештака наведено да је трпео само краткотрајне болове слабог интезитета и то приликом свесног притискања језиком или прстом слузокоже око имплантата нити је утврђено постојање привременог нити трајног умањења животне активности, није опредељен проценат истог, а није описано ни у чему се састоји. Управо супротно, Комисија лекара вештака Стоматолошког факултета се изјаснила да због нелагодности коју је тужилац осећао у доњој левој вилици на позицији имплантата 35 и 36 није могао трпети болове јаког ни средњег интезитета, а лаког само при додиру и жвакању хране и то спорадично, па се накнада по овим основима не може досудити.

Стога, како нису основани разлози због којих је ревизија тужиоца изјављена, нити има разлога са којих побијана пресуда не би била правилна, на које Врховни суд пази по

службеној дужности, то је на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу првом изреке пресуде.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужених није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијаног дела износи 435.275,72 динара на име материјалне штете и 90.000,00 динара на име нематеријалне штете, која вредност очигледно не прелази цензус прописан одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, па ревизија није дозвољена.

Ревизијом тужених се побија и преиначујући део правноснажне другостепене пресуде којим је одбијен део тужбеног захтева тужиоца, што се приписује успеху тужених, па је ревизија недозвољена јер тужени немају правни интерес да у том делу нападају одлуку.

Тужени се у ревизији не позивају на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, па је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као ставу другом изреке.

Применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу трећем изреке, имајући у виду да је допуна ревизије тужених изјављена лично од стране туженог ББ, што је противно одредби члана 410. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку и правилу да се ванредни правни лек може изјавити искључиво преко пуномоћника адвоката, изузев кад је странка адвокат, а што у конкретном случају није.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић